

גמ"ר 2565/08/14 - מדינת ישראל נגד איברהים אבו שהאב

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 2565-08-14 מדינת ישראל נ' אבו שהאב
תיק חיצוני: 06/00006056/14

בפני	כב' השופט - ס. נשיאה יהושע צימרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	איברהים אבו שהאב

גזר דין

כתב האישום ומהלך הדיון

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם נסע בעיר לוד במשאית משא סגורה, פנה שמאלה לתוך מתחם חנייה סגור ברחוב בן יהודה 13 המשמש גם כמגרש משחקים, והחנה את המשאית במגרש מול הכניסה לביתו; בסמוך לכך, שב הנאשם למשאית ונכנס למושב הנהג, לאחר מכן, ירד מהמשאית, הקיף אותה וסרק את סביבתה. במהלך הסריקה, הבחין הנאשם בשכנתו הפעוטה י.א.ג. ("המנוחה"), כבת שנתיים, אשר שיחקה באותה עת במרחק של כ- 4-5 מ' מצידה הימני של המשאית, וכן הבחין במספר ילדים ששיחקו בכדורגל באיזור הכניסה למגרש. מיד לאחר מכן, נכנס הנאשם למשאית, החל בנסיעה לכיוון ימין, פגע בפעוטה עם החלק הקדמי ימני של המשאית ודרס אותה.

בדיון, אשר התקיים ביום 9.11.14 הודיעה ב"כ המאשימה:

"הגענו להסדר. במסגרתו הנאשם יודה בכתב האישום. אנו נעתור לעונש ראוי של 20 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, 15 שנות פסילה, פסילה על תנאי ופיצוי. ההגנה תטען לעונש באופן חופשי. הנאשם יופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן..."

בהמשך, הנאשם הודה במיוחס לו והורשע בביצוע העבירה, לבית המשפט הוגש תסקיר שירות המבחן, הצדדים הציגו ראיות לעונש וטענו לעונש.

ראיות לעונש

ראיות לעונש מטעם התביעה

המאשימה הגישה לבית המשפט תמונות של מקום האירוע. תמונות אלו תואמות את תיאור התביעה כי המקום משמש כמתחם חנייה ומגרש משחקים כאחד. במתחם המדובר, כעולה מהתמונות, ניתן לראות רכבים נוספים וכן סימונים על הקרקע הנחזים להיות סימונים של מגרש ספורט.

המאשימה הגישה את הרשעותיו התעבורתיות של הנאשם. מעיון בהרשעותיו עולה כי הנאשם הוציא רישיון נהיגה בשנת

2012 ולחובתו 4 הרשעות קודמות, בגין נהיגה ברכב שציודו ואביזריו אינם בהתאם להוראות פקודת התעבורה או תקנות התעבורה, נהיגה בקלות ראש (הרשעה אשר בגינה נפסל רשיון הנהיגה של הנאשם למשך 45 ימים), שימוש בטלפון נייד בזמן שהרכב נע ואי ציות לתמרור עצור.

אין לחובת הנאשם עבר פלילי.

ראיות לעונש מטעם ההגנה

בפני בית המשפט העיד אביו של הנאשם מר אבו שהאב עבדל סאלם, אשר הגיש לבית המשפט תעודות רפואיות שונות המעידות על מצבו הבריאותי, והעיד:

"הנאשם זה הבן שלי היחיד, הוא עוזר לי, אני חולה, הייתי גר בלוד ועזבתי את לוד בגלל הבעיות האלה, עכשיו אני גר בבאר שבע, הוא כל הזמן עוזר לי.

בגלל התאונה הבעיות של השכונה בגלל המקרה, בגלל התאונה, עזבתי את הבית שלי ועברתי לרהט.

הבן שלי כל הזמן בגלל התאונה מפחד, קם בלילה, כל מיני.

אני מראה לבית משפט את יד ימין שלי, אני לוקח תרופות, והבן שלי עוזר לי."

בנוסף, העיד בפני בית המשפט, בן דודתו של הנאשם מר אחמד אבו שהאב:

"הנאשם איברהים הוא בן דודה שלי, שני ההורים שלי נפטרו, אמא שלי סבלה ממחלת לב בגיל קטן, אז אימא של אברהים טיפלה בי ובאח שלי הקטן, גדלנו עם אברהים, אברהים בן אדם טוב, מאוד רגיש, היה ילד טוב בשכונה בגלל זה כולם אוהבים אותו הוא אפילו בחתולה לא יכול לפגוע."

אף הנאשם אמר את דבריו לבית המשפט:

"עליתי על המשאית לעבוד בגלל שאבא שלי לא יכול לעבוד, אני מביא את הפרנסה לבית, הוא לא יכול לעבוד בכלל, עשה ניתוחים ביד ובלב, הוא לא יכול לעבוד בכלל, אני הבן היחיד שעובד בבית, אני מפרנס את הבית ומצאתי את העבודה בתור נהג שמפרנס את הבית.

אני לא חושב על המשפחה שלי ולא עלי, כואב לי רק על הילדה שהלכה ועל המשפחה שלה."

טיעונים לעונש

טיעונים לעונש מטעם המאשימה

המאשימה תיארה את אופן התרחשות התאונה ותיארה את השפעתה על משפחת המנוחה:

"משפחת המנוחה לא מוצאת מנוחה, אימה יושבת מחוץ לביתה בסמוך לאותו מקום שבו נהרגה ביתה, ונבהלת מכל מכונית שעוברת שם.

לפני התאונה היא לא עבדה, אך כיום גם האם וגם האב לא עובדים, האב עבד לפני כן למיטב ידיעתנו.

המשפחה באבל כבד וביקשה שלא להגיע לבית המשפט שכן מדובר בפצע פעור ומדמם וכל סיטואציה שנוגעת בו גורמת לסבל רב, תפקידה של המאשימה בין היתר להשמיע את קולה של המשפחה בבית המשפט."

המאשימה הפנתה את בית המשפט לעניין ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל בו קבע בית המשפט העליון שלושה עקרונות מנחים לגזירת העונש בגרימת מוות בנהיגה רשלנית והם:

(1) בשל עקרון קדושת החיים ומשיקולי הרתעה, ראוי לגזור על נאשם בעבירה זו מאסר בפועל ופסילה לתקופה הולמת. לעניין עקרון קדושת החיים, טענה המאשימה, כי **"מדובר בקורבנות נפגעים משתמשים בדרך אשר חיהם נגדעו באחת, ובכך הותירו אובדן רב למשפחות הקורבנות. פגיעה חמורה זו חייבת להתבטא בענישה ממשית, מוחשית והרתעתית."** לעניין הרתעת הרבים, טענה המאשימה: **"נפיצות הקטל בדרכים מחייבת את בית המשפט שדר מסר הרתעתי חד וברור כי מי שעולה על ההגה ותוך כדי כך נוטל חיים גם ברשלנותו צפוי לעונש מאחורי סורג ובריה."**

(2) מכיוון שעבירה זו מאופיינת לרוב במבצעים "נורמטיביים", אשר להם זו הפעם הראשונה בין כותלי בית המשפט, הרי שיש להקנות לנסיבות האישיות של נאשמים משקל נמוך ורק במקרים חריגים ביותר על בית המשפט לחרוג מהטלת מאסר מאחורי סורג ובריה. במקרה דנן, טענה המאשימה, כי לא מתקיימות נסיבות אישיות יוצאות דופן ולהיפך, **"מכלול הנתונים של הנאשם מעידים על הצורך ואף החובה בהטלת מאסר מאחורי סורג ובריה."** והמאשימה הפנתה בעניין זה אף לתסקיר שירות המבחן. לסיכום, ציינה המאשימה, כי שירות המבחן לא המליץ חלופת ענישה בקהילה. באשר לעברו התעבורתי של הנאשם, ציינה המאשימה כי הנאשם החל לנהוג בחודש אוקטובר 2012 וכבר צבר לחובתו 4 הרשעות. וכי מדובר בהרשעות רבות ביחס לותק הנהיגה.

(3) בחינת מידת הרשלנות, במקרה דנא, מעלה כי המדובר ברשלנות חמורה, על סף היסוד הנפשי של קלות דעת, וזאת ממספר טעמים: (א) הנאשם נהג במשאית ועליו חובת הזהירות מוגברת; (ב) הנאשם נסע במקום מגוריו, המוכר לו היטב, מקום זה משמש גם כמגרש משחקים לילדים ובאותה עת אכן שיחקו שם ילדים; (ג) הנאשם הבחין במנוחה בקרבת המשאית לפני תחילת הנסיעה, נסע לכיוון בו הבחין בה, ולא עשה דבר כדי למנוע את הפגיעה בה.

המאשימה טענה כי מתחם הענישה נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשים. במסגרת קביעת הענישה בתוך המתחם סברה התביעה כי יש לקחת בחשבון את הרשלנות החמורה, מחד גיסא, ואת לקיחת האחריות על ידי הנאשם, הן במשטרה והן בבית המשפט, מאידך גיסא. משכך עתרה התביעה לענישה ברף הבינוני - עליון בסך של 20 חודשי מאסר בפועל, 15 שנות פסילה בפועל, פיצוי, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי. התובעת הגישה פסיקה לתמיכה בטענותיה לרף הענישה הראוי.

טיעונים לעונש מטעם הנאשם

בתחילת טיעוניו, ציין הסניגור, כי למן הרגע הראשון, לקח הנאשם אחריות להתרחשות התאונה:

"הנאשם בשלבים הראשונים לאורך כל התהליך, החל מהשניות שהתברר לו שהייתה תאונה, והשיחות הראשונות שלו במשטרה, לכל אורך התהליך הודה ולקח אחריות בהזדמנות הראשונה באופן המלא ביותר."

לעניין מקום התאונה וטענת המאשימה כי המדובר בגן משחקים ציין הסניגור **"המקום איננו גן משחקים מסודר עם מתקני משחקים לילדים, אלא זה נכון שילדים היו משחקים ומשחקים מעת לעת."** והציג מברק משטרתי בו מצוין

כי מדובר בחניון.

באשר לטענת המאשימה, כי הנאשם לא עשה דבר כדי למנוע את התאונה, טען הסניגור כי הנאשם שגה בהחלטתו להתחיל בנסיעה אך אף בכתב האישום צוין כי ירד מהמשאית וביצע סריקה סביבה ועל כן לא ניתן לומר כי לא עשה דבר על מנת למנוע את התאונה. הסניגור טען כי טענות המאשימה בדבר הנזקים שנגרמו למשפחת המנוחה אינן ממצות את הנתונים העובדתיים טרם ולאחר התאונה.

בנוגע לעברו התעבורתי של הנאשם, טען הסניגור כי הנאשם היה נהג משאית אשר נסע מאות קילומטרים ביום ויש לבחון את העבר התעבורתי בהתאם לסוג הנהיגה. באשר להרשעה האחרונה, ציין הסניגור: **"אחת מההרשעות היא על מבנה טכני של המשאית, זה לא באחריותו אלא באחריות החברה בה הוא עובד..."**

ההגנה סברה כי התסקיר שניתן הינו חיובי, למעט קביעת קצין המבחן כי לנאשם קושי בשליטה בדחפיו. בנקודה זו, ציינה ההגנה, מעולם לא הוגשה עליו תלונה במשטרה על עבירת אלימות כלשהי. ובשל העובדה כי שפת האם של הנאשם הינה ערבית והוא שוחח עם קצין מבחן דובר עברית: **"יכול להיות שמבחינה מילולית נוצר רושם מסוים..."**. עוד טוענת ההגנה בהתבסס על תסקיר שירות המבחן כי הנאשם גדל בשכונה קשה מאוד ומשפחתו עשתה מאמצים על מנת שיהיה אזרח נורמטיבי וחיובי. ההגנה ציינה כי בעקבות התאונה, משפחת הנאשם עזבה את מקום מגוריה, הנאשם איבד את פרנסתו לתקופה ארוכה, ועובד כעת בעבודות מזדמנות ובשכר זעום. בנוסף, מסר הסניגור, כי הנאשם מביע צער כנה וחווה קשיים בשינה.

ההגנה עתרה לגזירת מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן להתחשבות באורך הפסילה, וצירפה פסיקה לתמיכה בטענותיה.

דין והכרעה

רמת הרשלנות

על מנת לקבוע את מתחם הענישה הראוי, על בית המשפט לבחון את רמת הרשלנות של הנאשם, ולטעמי רמת רשלנותו - גבוהה. בכתב האישום בו הודה הנאשם צוין:

"...בסמוך לכך, פנה הנאשם שמאלה לתוך מתחם חנייה סגור ברחוב בן יהודה 13 המשמש גם כמגרש משחקים (להלן: המגרש), והחנה את המשאית במגרש מול הכניסה לביתו ופנה לעיסוקיו.

...

...בסמוך לכך שב הנאשם למשאית ונכנס למושב הנהג. לפני שהחל בנסיעה, ירד הנאשם מהמשאית, הקיף אותה וסרק את סביבתה.

5. בסריקתו, הבחין הנאשם בקידמת המשאית בשכנתי הפעוטת י.א.ג. ילדת 2012 (להלן: הפעוטה) ששיחקה באותה עת במרחק של כ- 4-5 מ' מצידה הימני של המשאית וכן הבחין במספר ילדים ששיחקו בכדורגל באיזור הכניסה למגרש.

6. מייד לאחר מכן, נכנס הנאשם למשאיתו, החל בנסיעה לכיוון ימין ופגע עם החלק קדמי הימני של המשאית על בפעוטה ודרס אותה..."

ראשית, מדובר בנאשם אשר נהג במשאית. משאית מטבעה הינה בעלת פוטנציאל סיכון רב הן בשל מימדיה ומשקלה והן בשל ריבוי ה"שטחים המתים", בשדה הראיה של הנוהג בה, ומשכך - חלה עליו חובת זהירות מוגברת. בנוסף, ומעיון

בכתב האישום ובתמונות שצורפו, נמצאו למדים כי הנאשם נסע במתחם סגור המשמש גם למשחקים ומשכך - חלה עליו חובת זהירות מוגברת אף יותר. ולבסוף, אף לאחר שסרק את סביבת המשאית והבחין במנוחה משחקת במרחק מה מצידה הימני של המשאית, בחר הנאשם לא לעשות דבר (כגון: הרחקת הילדה, היעזרות במכוון) ונסע לאותו הכיוון בו שיחקה, והביא לתוצאה הטרגית.

מתחם ענישה בכל הנוגע להטלת מאסר

בעניין רע"פ 8992/14 אברהם רפאל נ' מדינת ישראל, אשר ניתן לפני חודשים ספורים, אישר בית המשפט העליון את פסיקת בית המשפט לתעבורה כי במקרה של רשלנות גבוהה, מתחם הענישה ינוע בין 9 או 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל ועל כן, ובנסיבות תיק זה - אני קובע כי מתחם הענישה הינו כאמור. אמנם נסיבות הארוע בעניין רפאל שונות מהתיק אשר בפני, ואולם לנוכח העובדה כי בשני הארועים מדובר ברשלנות גבוהה, ניתן להקיש מהחלטת בית המשפט העליון האמורה לתיק שבפנינו.

קביעת עונש המאסר בתוך מתחם הענישה שנקבע

על מנת לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, על בית המשפט, בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין, לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

לזכותו של הנאשם, יש לזקוף את גילו הצעיר בעת ביצוע העבירה, ואת היעדרו של עבר פלילי. משקל משמעותי יש ליתן ללקיחת האחריות המלאה והמיידי. אין חולק כי החל מהרגעים הראשונים שלאחר התאונה נטל הנאשם אחריות מלאה למעשיו, והדבר בא לידי ביטוי הן בחקירתו במשטרה והן באופן התנהלותו בבית המשפט. נתון זה יובא בחשבון במסגרת שיקולי הענישה. כמו כן לנגד עיני בית המשפט יתר הנסיבות האישיות שהוצגו ובכללן המחיר הכבד אשר משלמת משפחתו בעקבות התאונה והוא עזיבתם את ביתם.

לחובת הנאשם עומד עברו התעבורתי, ביחס לותק נהיגה קצר. בנוסף לנגד עיני בית המשפט תסקיר שירות המבחן והעדר המלצה טיפולית, ואולם בית המשפט לוקח בחשבון גם את התייחסותו של הסנגור לאמור בתסקיר ולמשמעויותיו.

באזון השיקולים לקולא ולחומרא - מצאתי כי יהיה נכון להעמיד את עונש המאסר על 12 חודשים.

הטלת פיצוי לטובת משפחת המנוחה

התביעה עתרה להטלת פיצוי לטובת משפחת המנוחה. בית המשפט רואה חשיבות רבה בהטלת פיצוי זה. אין ספק כי לא הפיצוי ולא הענישה ישיבו את הפעוטה המנוחה לחיק משפחתה, ואף אין בהם כדי לנחם את המשפחה בכאבה הרב, אולם המעט שניתן לעשות הינו פיצוי אישי הניתן מאת מבצע העבירה לקורבן העבירה. משפחת המנוחה אינה חווה באופן אישי את מרבית העונשים שיוטלו על הנאשמת ואולם אין כך בעת קבלת פיצוי אישי מכיסו של הנאשם לידי המשפחה. בית המשפט רואה בהטלת פיצויים אלו ערך מוסרי - חינוכי נעלה, וסבור כי עמדה זו גם משתלבת בשינוי ההתייחסות לזכויות נפגעי עבירה.

הטלת פסילת רשיון נהיגה

התביעה בטיעוניה לעונש עתרה להטלת פסילה של 15 שנה.

ההגנה ביקשה להקל ברכיב ענישה זה:

"לעניין משך הפסילה, כמובן שתהיה פסילה משמעותית אך אי אפשר להתעלם שעבורו שנות פסילה רבות היא קשה כשהוא בעל מקצוע, בן יחיד, והוא מפרנס את המשפחה."

נוכח הרשלנות הגבוהה של הנאשם ותוצאתה הטרגית, מחד, ולאור נסיבותיו האישיות-משפחתיות של הנאשם, מאידך - יש להעמיד הפסילה על 13 שנה.

לאור כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 12 חודשים.

ב. מאסר לתקופה של 15 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם יעבור את העבירה בה הורשע או אם ינהג בזמן פסילה.

ג. פסילת רשיון הנהיגה למשך 13 שנים.

ד. תשלום פיצויים לעזבון המנוחה בסך של 20,000 ₪.

בנסיבות האמורות לא הוטל קנס לחובת הנאשם.

ניתן היום, י"ז סיוון תשע"ה, 04 יוני 2015, בנוכחות הצדדים.